

AZ ACÉLBIKA ÉS A TORREÁDOR

ÍRTA: RITTINGER GYÓZÓ

Össze kell szednem magam. Legalábbis ebben a pillanatban így érzem. Kezemben ide-oda mozgatom a sínjén gördülő, acélból formázott bikát. A sínpálya végén egy lemez állja a bika útját, rajta egy torreádor alakjával, mi lekopó félben van. Mit keresek én itt? Már nem is arra koncentrálok, hogy ellökjem ezt a valamit odáig. Csak a helyzet bizarr mivoltán kattog az agyam. Ismételve a szavakat: Az acélbika és a torreádor. Igen, ez tényleg jó cím. Nehéz jó címet találni ebben az aprópénzre váltott világban. Ez sugall valamiféle határozottságot. Epikus, kicsit homályba vesző és sejtelmes.

Felidéz bennem valamiféle hangulatot. Valamit, aminek stílusa van. Benne rejlik a küzdelem lehetősége. Vibrál az ellentét. Szinte látni, ahogy egy fűjtató fenevad készül rárontani egy elegánsan felöltözött alakra. Ez az alak nem más, mint a torreádor, aki elég örült ehhez a mutatványhoz. Mozdulatlanul áll arany ruhájában és vörös harisnyájában. Jobb kezében ott lobog a vörös köpeny, melyben ott rejtőzik a halál egy kard formájában. A következő pillanatban egyetlen döfés, és a penge a bika szívéig hatol. Ám addig ez a pillanat akár még szép is lehetne. Akár az élet.

-Próbáld nekifutásból – javasolja a csaj, aki végre kereshet egy kis pénzt ezzel a szerkezettel. Sendai és Laci is biztat. Tulajdonképpen Sendai haverom fizetett be erre a körre. Velük vagyok kint ezen a helyen, de róluk később beszélek.

Jól van, belendítem a bikát, megfeszítem izmaidat és ellököm, ahogy csak bírom. Persze nem megy valami magasra. Nem is reménykedtem másban. Ez is megvolt, elég is lesz mára. De nem hagyják annyiban. Sendai befizet még egy körre. Ránézek és tényleg látok a szemében valamit, ami elhitheti velem, van annak bármilyen jelentősége, hogy itt lökdösöm ezt a valamit. Legyen! Elvégre féktelen szórakozás utáni vágy hozott ki minket erre az örületre, viselkedjünk hát ehhez mértlen!

Még inkább nekifeszülök, hátha most. Mintha valami rejtett képességet hoznék felszínre. Mintha Szupermen csak azért nem repülne, mert szeret liftezni kicsi kora óta. A helyzet ugyanaz. Beleadok mindet, de semmi változás. Nem jut magasabbra.

Ideje hát továbbállni. Vissza a tömegbe. Közben arra figyelek fel, odavonzottunk pár embert magunk mögé. Mintha beépített emberek lennének, akik mindjárt vesznek egy kis üvegce varázsitalt és visszatérve orbitális pályára állítják a bikát, a torreádort, sőt az egész bódét úgy, ahogy van.

Illene a hangulathoz, ami körül vesz minket. Megyünk a tömegben. Mintha mindenki szembe jönne velünk. Mintha mindenkinek lenne egy határozott célja, csak mi vagyunk azok, akik úgy gondolják, az ellenkező irányba kell haladniuk. Valójában lövésük sincs, merre haladnak. Egyébként a Szigeten vagyunk, ha még nem mondtam volna. Egy zenei fesztiválon, amit Magyarország úgy egyébként teljesen jelentéktelen, és az év többi napján teljesen parlagon heverő szigetén rendeznek meg minden évben. Mintha csak és kizárólag arra lehetne használni ezt város közelében fekvő szigetet, hogy egy évben egyszer egy nagy szemétrakássá változtassuk. Mászkálhassunk a porban, és idecsődítsünk egy rakás külföldit Európából, akik elbűvölve nyelik a port velünk együtt. Eljöhhetnek ide, és megnézhetnek minket, mint a panoptikumban a viaszbábokat.

Ritka viaszbábok vagyunk, mitagadás. Még pár évig ki lehet minket állítani, de már egyre kevésbé vagyunk érdekesek. Kezd a viasz olvadni és mi elveszítjük a formánkat. Még pár év és csak valami örült szobrász elméjéből kipattanó amorf képződmények leszünk. Bár valószínűleg akkor is eljönnek, csak marhára nem értik már ezt az egészet. „–Ohh, Hungarian people, what the fuck?” – csodálkoznak majd rá a látványra.

Persze, ne legyünk naivak! Ezt már mi sem vagyunk képesek összerakni. Mi, magyarok, akik lassan már csak csodálkozni kelünk fel reggelente az ágyunkból, miközben többségünk már teljesen máshol jár gondolatban. Felkel, teszi a dolgát, eltölt még egy napot, de tudja, hogy ez már csak valaminek a vége. Valaminek, ami véget ért azelőtt, hogy elkezdődött. Mint amikor valaki nagyon készül megnézni egy filmet vasárnap délután. Oda készít mindent, pattogat kukoricát, kapkod össze-vissza, de már nem tud a filmre koncentrálni. Csak néz ki a fejéből és nem érti, miért várta ennyire a pillanatot.

Úgy érzem, a felnövő generáció már nem akar idetartozni. Ő már csak pár napig van itt, aztán továbbáll. Beszélhet neki bárki bármit, nem foglalkozik vele. Aki most tizenöt éves, az körülbelül 2000 környékén eszmélt rá arra, hogy itt történik valami körülötte. Ám nem gondolkodott el azon, mi ez. Akkortájt ebben az országban már nem gondolkodtak el emberek dolgokon. Lehet, hogy máshol

sem. Kiment a divatból a fene nagy gondolkodás. Minek? Felesleges, és csak összezavar. Nézd ki, mit akarsz, vedd le a polcról, használd, dobd el, szarjál bele!

A 90-es évektől felcseperedő generációnak már nem kellett agyban összerakni azt a dilemmát, hogy apa miért akarja lehúzni a vécén a piros úttörőnyakkendőnek hívott, erősen műszálás háromszögletű vackot, miközben „Ne csináld itt a jelnetet, add vissza!” – mondatokkal csitította őt anyu. Pedig ez egy érthetetlen szituáció volt, mellyel meg kellett birkóznunk. Ki haragszik kire, és miért? Így lehetett a konfliktus közepébe kerülni anélkül, hogy bármilyen lövése lett volna valakinek, miről van szó.

Szóval nekik már nem kell ilyen kihívásoknak megfelelni. Mint a reklámban, mi mostanában kiakaszt „Ha stresszes vagyok, pattanásos leszek, aztán még stresszesebb leszek. A pattanásoktól! Mi segíthetne rajtam?” Megmondom én, egy atomháború, vagy két nagy pofon, ami visszazökkentene a valóságba. Mondjuk, hívjuk őket nyugodtan Barbie babáknak, amiket a mostani korunk gyárt sorozatgyártásban. Nem tiszteletlenségéből, csak metafora kedvéért. Van sokféle Barbie baba. A legkelendőbb modell mostanában a főiskolás Barbie. Tanul, a szüleiével és, a feje tele van sok-sok rózsaszín ködben úszó gondolattal, pánikszerűen képzi magát, hogy aztán kikössön egy pasi mellett és egy napot se dolgozzon olyan téren, amiről a diplomája szól.

Jár hozzá egy bulizó Ken. No, nem olyan fehéren csillogó fogú, szőke, enyhén göndör Ken. Azoknak leállították a sorozatgyártását. Kimentek a divatból. A főiskolás Barbie Kenje zsíros hajú, időtlen sapkában van, laza szerelésben, és van valami iszonyatosan nagy zűrzavar a fejében azzal kapcsolatban, hogy ki is ő valójában, és hogyan működik a világ körülötte. Ezt a káoszt hivatott pótolni azzal, hogy próbálkozik gördeszkázni sikertelenül, vagy zenélni, vagy nagyon sok füves cigit szívni, és partyzni. Valójában partyzós Kenhez jár egy anyuka, apuka, esetleg nagymama, aki fizeti az életét. Nem is tesz kísérletet arra, hogy eredeti dolgot vigyen véghez. Kiválaszt valami állatot a médiából és belebújik a bőrébe. Mondjuk, azt hiszi ő Bam Margera, mert felvett egy sapkát és egy napszemüveget.

Nem tisztelem a nőket? Szó sincs róla. Túlzottan is tisztelem. Éppen ezért nem vesznek komolyan. Ezért vagyok egyedül. Többek között. Mind egyedül vagyunk. Laci, Sendai és Fodi is, aki még nem ért ki a Szigetre. Közben odaérünk a Kóktéloshoz. Laci elkezd fűzni a pultos csajok egyikét. Már kíváncsi voltam, hogyan néz ki. Laci ugyanis elég sokat beszélt róla, amikor tegnap délelőtt elújságolta előző napi kalandjait. Ő Petra. Igazából csak a munkáját végzi. Azt teszi, ami a legjobb vendéglátók tesznek a pénzért; kurválkodik érte. Persze nem nagyon, csak diszkréten. Kicsit közel enged, elhitei velünk, hogy érdekli őt az a sok hülyeség, amit részeg, félrészeg emberek összehordanak neki. Ezzel nincs is semmi baj. Viszont ő jól mímeli a dolgot. Jól hazudik. Túlzottan is jól. Legalább néha hibázhatna! Túl tökéletesen hazudunk manapság. Szinte mindenki hazudik. Már gyerekkorunktól kezdve csiszoljuk tökéletesre ezen képességünket. Igen, én is hazudok, mint minden ember, akiknek a szülei között van alkoholista. Mi egy kicsit jobban csináljuk, de most nem magamról akarok beszélni. Én most csak egy külső szemlélő vagyok, akit elhívtak a haverjai. Itt az ideje bemutatni őket.

Elsősorban Laci hívott, hogy jöjjenek ki. Nem akarom mélyen kitalálni teljes valóságban őt. Egyébként is, ahogy én látom, az csak egyetlen nézőpont. Régóta ismerem. Körülbelül tizenkét éve. Ő minden évben itt van. Volt olyan év, amikor azt mondta nem jön és mégis kijött, de a legtöbbször csak kijött. Én pedig minden évben rácsodálkozok, hogy mi a fenét keres itt. Egy igazi veterán, mégis egy abszolút kezdő. Minden évben elhatározza, hogy itt majd megismerkedik valakivel. Én meg mindig azt gondolom, valaki, aki már túl van harmincas éveinek közepén, ne itt próbáljon szerencsét. Ez a közeg túl képtelen ahhoz, hogy ő még belepasszoljon a képbe, és partyzos Kenek kezéről csapjon le főiskolás Barbie-kat. Aztán az jut eszembe, hogy miért is ne tehetné.

Megfelelően mackós a testalkata, kora alapján nem nézik tapasztalatlanoknak, ha kell bunkó a nőekkel. Mert ez kell, ha hihetünk a napokban megismert tizenöt éves leányzónak, Annának. Legalábbis ezt mondta, miközben kelletlenül szürcsölte a koktélnkat, amivel megkínáltuk és nézett ránk boci szemével. Ártatlannak tűnhet így, tömören összefoglalva. De nem az, egyáltalán nem az. Farkas ő ezen a terepen, és mi vagyunk a bárányok. Farkas, aki a barátnőjével, akiknek éppen pillangók repkednek a gyomrában, hagyja magát elbűvölni kicsit.

Persze ők is vártak valakit, és nem minket, de azért egy darabig elviselték a társaságunkat. A mi társaságunkkal semmi baj nem lehetett. Én legalábbis józanra ittam magam annyira, hogy megkérdezzem, hogy hívják, és fel is írom a telefonomba. Két dolog lepett meg, amikor másnap az

iwiw-en megkerestem. Az egyik, hogy tényleg a saját nevét mondta, és az, hogy tizenöt éves. Szóval Anna szerint bunkónak kell lenni. Fodi szövegét is hallgatta egy ideig, aki mindig megértővé issza magát.

Persze Laci sokféle tud lenni, ha kell, de van egy hatalmas hibája. Rosszul hazudik. Minden gondolat kiül az arcára, ami a hazug emberek világában nem előnyös tulajdonság. Ezek mellett azonban naprakész, figyelni a körülötte zajló eseményeket, igényes magával szemben, és a legtöbb partyzos Kennel ellentétben van saját jövedelme. Mondjuk Laci, nehezebben bírja a piát, ezt kár volna tagadni.

Viszont az is tény, hogy a mi átlagos főiskolás Barbie mindenkit az asztal alá iszik. Mi pedig nem is akarunk versenyezni velük. Nem lenne értelme. Már régen felcserélődtek a szerepek ebben az életnek nevezett bohózatban. Mi pedig stílusosan várjuk a Mad Barbie nevű koktélnkat, amiből valóban nem érződik ki az a pár cent vodka, amit bele lötytyintenek, de ugyanúgy megvan a kívánt hatás. A tömény barackpálinkát meghagyjuk a tizenhárom éves kislányoknak, akiket az anyjuk csak a barátnőjükkel engedtek el, mondván az majd vigyáz rájuk. Lacit figyelem, miközben megpróbál megnyerően mosolyogni Petrára, miközben a feje melletti képzeletbeli buborékban tisztán olvasható a „Most akkor dugunk?” felirat hangsúlyos kérdőjellel a végén. Mondom, túl őszinte. Szóval örök rejtély marad számomra, miért jön még mindig ki Laci a Szigetre. Mit keres itt? Sőt mi mi a fenét keresünk itt?

Azt hiszem, egy álmot. Egy délibábot, hogy itt találunk valakit. Hogy ide tényleg a nagy „engedd el a hajad” életézés hívja az embereket. Hiszünk benne, bár lassan ok nélkül. Persze Sendai nem hisz semmiben. Legalábbis ezt állítja. Az egyik sátor hostesseivel keveredtünk beszélgetésbe, amikor ezt mondta. Szerintem csak túlozni akart. Őt nem úgy ismertem meg, mint egy anarchistát. Illetve, ha jobban visszagondolok, azt mondanám, lehet, hogy mégis. Annak is van már jópár éve, hogy először beszélünk egymással. Sokáig nem ismertem, csak a munkából. Később sikerült másról is beszélgetnünk. Vele érdekes beszélgetni. Ahogy bombázza az embert a kérdésekkel, az az érzésed támadhat, hogy nem is kíváncsi a válaszra. Most éppen pár hostess csaj van soron a Borsodi sátonnál, akiknek az érdeklődését látszólag sikerült felkeltenünk. Igen, ezek a csajok is jól hazudnak. Én pedig tudom Sendai témaváltásaiból, hogy elhitte a dolgot. Ezt abból lehet látni, hogy nem csak kérdez, hanem magáról is beszél. Mesél az amerikai útjairól, arról, hogy milyen volt máshol dolgozni. Eloszlat egy pár ködös illúziót az egyik csaj fejében Kínáról, mert ott is járt. De még ez is hibaváló.

Én pedig csak szemlélődök. Hallgatom a kibontakozó történeteket. Kiderül, hogy a lányok egyikének, aki most nevezzük Beának, tetszik a romantikus alkat. Sendai szkeptikus és már én sem hiszem el Beának, amit mond. Miért? Mert amikor kiderül, hogy jelenlegi párja soha nem vett neki rózsát, olyan hiteltelenné válnak ezek a szavak. Akkor miért vagy vele? – tenném fel a kérdést szívem szerint. Szóval ez az elképzelés is csak egy lesz a fejébenben kavargó, ködös gondolatnak. Megállapítom, hogy a nők néha naivabbak, mint mi. Hogy lehet, hogy mi, akik átlátjuk a játékszabályokat, mégsem vagyunk részei a játéknak? Nem értem, pedig lassan az egész életemet teszem arra, hogy megfejtsem ennek a szánalmas lénynek, az embernek a működést.

Közben tovább hallgatjuk Bea történetét. Majdnem tipikus történet, az Élet egyik forgatókönyve. Adott egy lány, aki húsz éves kora körül elhiszi, megtalálta az egyetlen embert, aki passzol hozzá, ebből a sok-sok milliárdból, és akit pofára ejt ugyanezen ember pár év múlva. Ezek után elhangzik a „Haragszol rá?” kérdésünk, melyre nem az „Igen, és azóta nem is beszélünk” válasz, hanem az „Egy kicsit, de még leülünk egy nagyot beszélgetni” válasz érkezik. Ezek a szavak jobban odavágnak, mint az összes Mad Barbie koktél együttev. Beszélgetni? Miről, az ég áldjon meg? Ki ez, Brad Pitt javított kiadása? Mit kell még elkövetnie az életben, hogy ne vedd komolyan? Tele van a padlás ilyen történetekkel. Ez a baráti beszélgetés olyan, mint amikor a horrorfilmekben azt mondja valaki „Rendben, lemegyek a picébe, felkapcsolni a biztosítékot egyedül, ti addig maradjatok itt”. Mindenki tudja, mi a következő jelenet. Mert a férfiak már csak ilyenek, birtokolni akarnak. Játsszák az agyukat, hogy ott tartsák a nőt. A nők pedig ott tartják szívükben első szerelmüket, bármi történik is. Nem, ki kéne tépni tövestül minden gondolatot a viszonzatlan szerelemmel együtt, hogy vérezzen minden irányból! Legyen minél több seb, hogy legyen minek összeforni! De mindegy, ráhagyjuk, ha ettől érzi úgy, hogy tudja, mit csinál. Hadd kavarogjon abban a tündéri fejében ez is a sok rózsaszín kuszaság között.

Visszatérve Sendaira, azt mondhatom, csalódott az emberekben, a világban. Ami megkülönbözteti őt a csapat többi tagjától, hogy ő tett is ezért a felismerésért. Utazott, körülnézett,

tapasztalt. Én legalábbis a legtöbb esetben meglepszem azzal, ha valaki elmondja a véleményét a világról. Nem feltétlenül ragaszkodom az első kézből történő megtapasztalásért.

Mindjárt kezdődik Faith No More a koncert, amiért Laci elsősorban itt van. Amúgy is kezd hatni nála az ital, és már nehezen rejti el képzeletbeli szövegbuborékjait. Fodit is megkeresem, aki nemrég ért ki a Szigetre és most úgy gondolta, kicsit távolabb húzódva figyeli az eseményeket. Ő nélküle nem teljes a csapat és hozott nekem életmentő papír zsebkendő. Mondjuk elég nem is értem, mit finomkodok itt papír zsebkendővel. Túl kifinomult a helyhez a civilizációnak ezen találmánya. Ezt kompenzálendő, próbálok minél többet eldobálni, hogy megőrizsem a körülöttem lévő szemétmennyiség egyenletes eloszlását. Fodi egyetlen hibája, hogy túl normális. Én pedig általában szótlánul is megértem a mondanivalóját. Kicsit rossz érzéssel rángatom el az asztaltól, ahol hét csaj gyűlt köré. Lehet, hogy maradni kéne?

Menjünk! – mondja nekem Fodi, amikor szólok neki, hogy lassan kezd a koncert. Sendai ott marad Beával és a többiekkel még egy kicsit. Még hagyja magát becsapni egy darabig. Azt mondja, majd csatlakozik hozzánk. Igazából Lacit úgysem lehetne leállítani. Hiába próbál meg nyíltan célozni a „Jó, beszélgetek. És?” szófordulatokkal a Sendai és a hostess csajok közti beszélgetés parttalanságára. Csak hárman megyünk tovább, illetve már csak Fodival megyek, mert Laci is eltűnik valahol a tömegben. Igazából nem akartam végigállni ezt a koncertet, csak valahonnan hátulról, ahonnan még hallani, de már megszabadulunk a sok ember nyomasztó sokaságától. Lacinak fontos ez a koncert. Talán az első Szigetének alkalmával hallotta őket, már nem tudom. Mondta, de nem tudok minden részletet megjegyezni. Meg aztán nem is ez a lényeges. A lényeges, hogy értem, miért fontos neki. Most időutazáson vesz részt. Próbál átélni egy réges-régi pillanatot, talán tíz évvel ezelőttil. Megáll a Föld forgása attól, hogy ő ott áll ennyi év elteltével egy koncerten? Aligha. Ám belül igen.

Belül előidézhetünk ilyet. Elménk képes becsapni minket. A hormonokkal, vagy tudja a fene, milyen alattomos csellel vesz rá minket agyunk, hogy egyetlen pillanatot hatalmas jelentőséggel ruházzunk fel. A banda kezd, Laci is előkerül, és felrobban minden. Üvöltés, hörgés, energia, mi elszabadul. Egyet tehetsz csak, hagyod magad. Hagyod, hogy berezonáljon a tüdőd, vakítsanak a fények és a zene elnyomjon minden mást. Jó belekóstolni az örületbe. Örület pedig van bőven. A koncert vége felé határozottan kezdem tisztelni a frontembert, aki tényleg belead mindent. Játsszik a közönséggel, fejére húzza a korábban bedobott vörös tanga bugyit, felpattan a biztonsági ember háttára és viteti magát, megeszi a cipőfüzőjét, lökdösi a kamerás embert, beleköt a közönsége, az orruk alá tolja a mikrofont, vagyis adja a műsort.

A közönség tombol, majd véget ér az örület. Én is megfelelően kikapcsolódtam. Mondjuk, jobban ment volna, ha az előttem lévő kopasz gyerek nem fordult vissza három másodpercenként vissza, hogy a másik csávófülébe üvöltsön valamit. Erről megint eszembe jut, hogy mennyire nem vagyunk képesek azzal foglalkozni, amivel kéne. Logikátlan emberi faj. Pont akkor akar beszélgetni, amikor semmit sem lehet hallani, ahelyett, hogy nézne ki a fejéből és élvezné a koncertet. Hiába, mindig mindent akkor és ott akarunk, amikor nem lehet. Telhetetlenek vagyunk. Mindennek megvan pedig a helye és az ideje, de az úgy túl egyszerű lenne. Mi, emberek inkább bonyolítani szeretjük.

Összeverődünk újra mindannyian, és újra a tömeg között haladunk. Hihetetlen tempóban rohanunk céltalanul, miközben folyamatosan embereknek ütődünk. Nem kérek elnézést. Felesleges udvariasság ebben a káoszban. Ebben a pillanatban borzalmasan értelmetlennek tűnik ez a csörtetés. Aztán kikötünk a koktélnál. Petra már végzett. Utolsó nap, lassan bezárnak már. Ennek arányában vékonyodik hazugság jege. Továbbállunk hát, és a hostess csajok felé vesszük az irányt. A helyzet ugyanaz. Én már nem akarok többet állni. Megcélzom a legközelebbi padot és leülök. Soha nem ültem még őszintébben egy padon a Sziget alatt. Figyelem, ahogy a többiek a stand körül ácsorognak. Valakivel beszélgetnek is. Érződik, hogy elérkezett a záróra. Bár a tömeg mérete még változatlanak tűnik, benne van a levegőben, hogy ez már a vége.

Csalódottnak tűnök? Meglehet. Nagy utazáson vettünk részt, és nem a feleslegesen legyalogolt kilométerekre gondolok. Bár nem vártam semmit ettől a pár naptól, mégis kaptam. Visszaemlékszem pár korábbi pillanatra. Például a holland lányokra, akikhez odamentem, amikor épp a „Helló Győző” variáció keretében sikerült kiszűrni a sokadik, nem magyarul beszélő csapatot. Miért „Helló Győző”? Egy hipotézis emberkísérletekben történő alkalmazása, miszerint odamegyek, kezet nyújtok és bemutatkozok. Örültségnek tűnik? Igen, valamilyen szinten biztosan. Egy régebbi világban talán jobban működne. Kellene hozzá egy tollas kalap, egy kard az oldalamon, és persze egy csizma, aminek sarkát összecsapva azt mondhatnám, „Hölgyeim, Rittinger Győző, a császári hadsereg

huszárcapitánya, szolgálatukra!”. Persze ehhez több minden is hiányzik napjainkban, és nem feltétlenül a tollas kalapra és a kardra gondolok. Szóval maradjunk a sima „Helló, Győző vagyok!” megoldásnál. Érdekes látni, ahogy nem tudják hová tenni az embert. Ott van a szemekben az értetlen tekintet. Várják a folytatást, ami vagy van, vagy nincs. Különösen érdekes, ha az illető nem is érti, amit mondasz. Akkor át kell váltani más nyelvre. Leginkább angolra.

Ez történt a hollandoknál is. Nekifutok újra, angolul, de nincs kedvem, tovább erőlködni. Sendai azért felveszi a fonalat, és megkérdezi, honnan jöttök. Nagyon nem értjük a választ, mert nem Hollandiát mondanak, amit az elcsipett szófoszlányok alapján várnánk, hanem mást. Pedig a holland nyelv eléggé összetéveszthetetlen. Olyan, mintha valaki németül és angolul akarna egyszerre beszélni, de nem igazán sikerül. Van, amikor az angol érthető jobban, van, amikor a német, a köztes időben meg mintha próbálnak beszéd közben elrágni egy mócsingos húsdarabot, ezért egyik sem.

Észtország a válasz, amit örvendezve végre összerakunk. Nem, mintha lenne jelentősége. Aztán pár mondat után, amit Sendai folytat velük, kiderül, hogy átverték, mert mégis hollandok. Én még próbálok mondani pár szót, de nem beszélek jól angolul. Csak hallgatom, miről beszélnek, mert azt megértem. Leülünk egy kicsit. Sendai kérdez megállás nélkül, ahogy szokott. Tulajdonképpen érdekesebbek vagyunk nekik, mint a Szigeten fellelhető magyar csajoknak általában, akiknek sokkal vonzóbbak a külföldi emberkéék, még akkor is, ha egy szavukat nem értik. Ők akkor is kelendőbbek itt, még akkor is, ha csak szeretőt keresnek egy alkalomra. A hollandjainkról egy kicsit elhiszem, hogy a felfedezés izgalmá hajtja őket. Kíváncsiak a viaszbabú kollekción. Kitétték hát Hollandiára a „rögtön jövök” táblát és idesereglettek.

Mi pedig beszélő viaszbabuk vagyunk most. Felhozzák ők is a szerepek felcserélődésének kérdését. Talán részben azért, mert Sendai a vicc kedvéért azt állítja az egyik tűzröplattant szökéről, hogy igazán gyilkos tekintettel bír és egy kicsit fél is tőle. Aztán egy diplomatisztikus döntéssel véget érő szkander verseny következik kettőjük között. Kicsit elsodálkoznak Budapest lakosainak számán. Én pedig próbálok helyes angolsággal tudtukra adni, hogy nem ez Magyarország legszebb városa, csak valami érthetetlen okból mindenki ebben a pöcegödörben szeretne lakni, mert ezt tartja az egyetlen megoldásnak. Aztán még felmerül a kérdés, szerintük meddig létezik még ez az ország. Kiegészünk öt évben.

Igen, az hihetőnek tűnik. Annyi idő alatt minden főiskolás Barbie be tud csomagolni. Aki még eddig nem tette, találhat magának valami olasz pasit, mert állítólag az is menő. Elrendezheti, amit még kell. Igen, ez hihetően hangzik. Én sem húznám ezt már tovább. Ami nem megy, azt nem erőltessük!

Persze lesz a térképen egy mértani alakzat, besatírozva valamilyen színnel, amiben az szerepel, hogy „Magyarország”, de ez már csak olyan kötelező formáság lesz. Mégsem lehetnek egy térképen fehér foltok, nem igaz? Még összezavarodna pár ember, nem érve, hogy akkor most mi van. Lesznek benne emberek is, akik minden erejükkel azon lesznek, hogy elhittessék a környezetükkel, hogy szükség van rájuk, és ugyanúgy politikusoknak fogják hívni őket, de már nem igazán lesz közönségük. Aki a jövőben boldogulni akar majd, az kitörli a fejéből az ország szó jelentését.

Nálunk már kezd felcseperedni ez a generáció. Itt van, és mi, harmincas fazonok, már csak néha kerülünk kapcsolatba velük. Ez volt a holland lányokkal eltöltött idő tanulsága. Aztán elmentek a nagyszínpadra koncertet nézni, és Sendai hiába próbál telefonszámot cserélni, láthatatlan falat húznak közénk a nemzetközi rooming díjak. Mintha csak a fejünkre koppintottak volna emlékeztetőül, hogy mi itt ragadtunk két világ között.

Persze nem csak történelmi falak, hanem társadalmi szakadékok is zavarták a mozgásterünket. Míg az alkohol a valós világ talaját teszi ingoványossá, a fejünkben láthatatlan falak húzódnak. De ha csak a fejünkben lennének ezek a láthatatlan falak az még rendben volna, de sajnos nagyon is valós falakról beszélünk. Falak, melyek elválasztanak minket attól, hogy az itt előforduló nők komolyan vegyenek minket. De miket is beszélnek? Nők? Inkább lányok. Már eleve át vagyunk verve, amikor tizenötév forma lányok a sminkjük mögé búja becsapják érzékszerveinket. Persze még ez sem lenne gond, ha nem tanulták volna meg tökéletesen a csábítás művészetét. Pedig csak annyit kellene mondaniuk, hogy nem. Három betűs szó, nagyon egyszerű kimondani. Egyébként van rájuk szó. Jail bait, vagyis börtön csali. 20 évesnek nézed és valójában 15. Jól be van etetve a Sziget csalival, kár volna tagadni. Nehéz kerülgetni a horgokat.

Persze az is igaz, hogy nekünk, férfiaknak igen szelektív hallásunk van. Ha ezt felhatványozzuk némi alkohollal, akkor hajlamosak vagyunk minden párbeszédből csak azt meghallani, ami nekünk megfelel. Ez afféle bizarr tangó.

-Meghívhatunk téged és a barátnődet valamire? – tesszük fel a kérdést, és egyáltalán nem azt halljuk meg, amit tényleg mondanak, miszerint „Nagyon kedvesek vagytok, de várnak minket már páran és utána megyünk a nagyszínpadhoz.”, hanem azt, hogy „Miért ne? Nagyon szeretnénk veletek menni!”. Biztos a nagy vízfelület, ami körülveszi a Szigetet, rontja el így az akusztikát.

Én visszazökkenek a valóságba. A többiek még mindig ott állnak egyhelyben én meg mindig ülök a padon, piros színű koktélim maradékát iszogatva. Kicsit lehangolódtam. Bevallom, célom volt, hogy rácáfoljak Lacira és Sendaira. Megtaláljam azt a pontot, ahol hibáznak, és ami nélkül minden csak a nyakukba borulna. De nincs ilyen pont, be kell ismerjem. Mi értelmesek vagyunk, kommunikálunk, tudunk valamit nyújtani. Vagy talán nem tudjuk, mit akarunk?

Korábbi eset jut most eszembe, amikor céltalan haladásunk során egy csaj írónak nevezte magát. Biztosan azt várta, ettől megrettenünk és világgá szaladunk. A többiek győzködtek, hogy menjek utána, én vagyok az embere. De én nem mentem. Felismertem a hazugságot, amikor a csaj szaporázva lépteit eltűnt előlünk. Ha valóban író lett volna, ahogy azt állította, megállt volna, amikor azt mondtam, „Én is”. Egy író, aki nem kíváncsi a másakra? Nem kíváncsi a környezetére? Nem akar kapcsolatba kerülni vele. Az írószámára az előítélet megengedhetetlen luxus. Honnan tudja, milyen sorsot takargat az, aki megszólította? Tragédia történe, ha megállna, és mégis kiderülne, hogy csak egy orbitálisan nagy keféls reményében hazudtam magam írónak. Nem, szó sincs róla. Kincset találhatna az ember.

Az ember kincs. Minden tette, minden nyomora, bánata, szenvedése, könnye, minden nevetése, szerelmes csókja, tűzforró ölelése mögött ott az érzés. Mi a természet csodái vagyunk, hogy szavakba önthetjük ezeket az érzéseket. Hiába nézik le oly sokan a szavak erejét. Hiába helyezik egyesek minden elé a test örömeit. Hajszoják magukat, hogy minél többet faljanak fel az Élet tortájából. Később rájönnek, őket falta fel az Élet. Napokban gondolkodtam, hogy rossz a belvárosban üzletszerűen kéregető emberekhez történő hozzáállásom. A napokban is, amikor odalépett hozzánk egy nő, aki 35 évesen 60 éves kinézetűre itta magát, rossz választ adtam a kérdésére. Minden nap látom szinte, mert a belvárosban dolgozom. Ő viszont nem lát. Tulajdonképpen én vagyok levegő az ő szemében. Akkor éppen leültünk a napfényes délután a szökőkúthoz. Odajött és kezdte mondani alig érthetően a szokásos „Segíts rajtam, ...” szöveget.

–Rendben, adok tízezer forintot, ha megvehetem az élettörténeted! – Ezt kellett volna mondanom. Persze hozzá kellett volna tennem, hogy csak az igaz szavakért fizetek, nem pedig a valóság javított kiadásáért. A mismásolásért, a kegyes hazugságokért, melyekkel olyan profin becsapjuk önmagunkat, nem fizetek. Vette volna a fáradságot, hogy erőt vegyen magán és elmondja az igazat? Nem hiszem. Egészen biztos vagyok, hogy tovább állt volna. Ha igazat mondott, hiba volt felfednie a kilétét. Inkább árny kellett volna maradjon a fények világában.

Szóval nem mentem a lány után, aki írónak nevezte magát. Nem lett volna értelme. Vagy csak nem tudtam mit akarok. Vagy nem csak dugni akartam. Ha utána mentem volna a lelkéből akartam volna egy darabot. De megint hülye vagyok, és erre emlékeztetnek a többiek is.

Kit érdekel manapság a lélek? Ismerkedni biztosan nem lehet vele. Ugyan melyik nőt érdekel egy olyan pasi, aki meghallgatja őket? Senkit. Abban a pillanatban, amikor kiderül, hogy nem dugás előjátékként akar érzékenynek mutatkozni, átlép egy képzeletbeli vonalat, és azonnal kiesik a potenciális tenyészbika szerepköréből. Átminősül aranyossá. Ez az a típus, akiről a nő úgy mesél a barátnőjének, hogy „Jaj, vele olyan jókat lehet beszélgetni. Ő nem olyan, mint a többi pasi. Meghallgatja az embert.”. Közben természetesen ezek hangoznak el a fejében „Úristen, ez valami perverz állat. Biztosan felhúzná a bugyimat kíváncsiságból, ha beszabadulna a hálószobámba a kíváncsiság kedvéért.”.

Ez felidézi bennem, mi is zavar a párkeresés folyamatában leginkább. Az, hogy még az állatvilág része vagyunk. Akármennyire próbáljuk hangoztatni ennek ellenkezőjét, nem intellektusunk, hanem biokémiánk játssza az elsődleges szerepet a nemek között dúló háborúban.

Mint amikor a hostess csajoknál ácsorogva az egyikük rákérdezett, melyikünk használ parfümöt. Lelkének összes csomóját feloldva sem tudtam volna akkora hatást kelteni benne, mint egyetlen illattal. Pedig mennyivel egyszerűbb leemelni a polcra a megszokott dezodort, mint megérteni az embert. Arról már nem is beszélve, hogy véletlenül viselem ezt az illatot, mert éppen nem volt az, amit venni szoktam. Hiába bonyolítjuk hát a végtelenségig az ismerkedés tudományát, ha kivetítenénk igazi énünket, két őseMBER nézne ránk vissza egy barlang falról.

Látom, ahogy a többiek elindulnak felém. Megint megyünk valahová. Én már csak megyek utánuk. Nem kérdezem, hová is megyünk. Vesznek nekem egy utolsó koktélt és én letelepedek megint egy padra. Már egyikünk sem akar odamenni senkihez. letelepedünk egy kupacban. Lepunnyadunk, ahogy mostanában szokás ezt mondani. Belekezdünk valamiféle hangos önértékelésbe, miközben már egyáltalán nem hat a pia. Ennyi volt. Láttunk mindent, amit itt érdemes volt megnézni. Lacira nézek, aki számára ez afféle mérföldkő. Ilyenkor rakódik lelkére képzeletben egy új évgyűrű. Meghallgatom Sendait, aki szintén leszűri a következtetéseket. Fodival kollégák révén már egy kicsit a munkáról beszélünk, ami neki holnap elkezdődik újra. Menne is már, hogy nyerjen még egy kis időt, mit alvással tölthet. Összekapjuk magunkat. Páran kilötyintjük még a poharak alján összegyűlt jeget és eldobjuk a műanyag poharakat, mintegy jelzés értékkel, hogy fel akarunk ébredni már ebből az álmából.

Megkeressük még Ábeléket, akikkel minden nap összefutottunk. Ábel ugyanúgy vigyorog, mint mindig, sapkájával fején. Már ő is Colát szorongat kezében. Aztán Fodival elkészönünk tőlük és elindulunk hazafelé. Előbb én szállok ki a taxiból, ő meg megy tovább.

Fejemben megint felidéződik: „Az acélbika és a torreador” cím. Próbálok minél többféle jelentést belezsúfolni a szavak mögé. Megint felidéződik a kép. Az utolsó pillanat, amiben ott vibrál a feszültség. Ami még szép, de magával vonzza az elmúlás elkerülhetetlen eljövételét. Próbálok behelyettesíteni a szereplőket ebbe a képbe. Elsősorban önző módon magamat. Én lennék a bika, aki most még vadul fújta, ám sejtelve sincs róla, hogy a következő pillanatban a szívébe hatol a jéghegypenge? Én lennék az, aki úgy küzd, hogy fogalma sincs arról, semmi esélye a küzdelemben? Csak egy játék szereplője. Egy játéka, ami túlmutat rajta. Hiába kergeti a szeme előtt mozgó, vörös, saját vérével átítatott köpenyt, mit előtte rángatnak, nem győzhet. Nem győzhet, mert soha sem a valódi célt, a torreador mozdulatlan, arany ruhába és vörös harisnyába bujtatott alakját üldözte. Csak rohan, miközben több sebből vérzik, hátából pikák meredeznek az ég felé. Aztán amikor azt hinné, célt ér, egy szemvillanás alatt esik össze élettelenül az aréna porában. Ez a figura lennék?

Vagy a torreador? Aki elegáns, szép ruhában osztja a halált a legváratlanabb pillanatban. A torreador, aki szembenéz ezzel a hatalmas erővel, ami eltíporhatná, ha hibáik. Mert hibázhat. Igen vékony jégen mozog tetteivel, és nem kap az ellenfelétől második esélyt. Nem gondolkodhat túl sokat tettein. Minden mozdulata ösztönös, zsigerekből érkező mozdulat kell legyen. Erősnek, magabiztosnak kell mutatnia magát, bármi történjen, hogy a stadion tényleg őt ünnepelje. Ehhez bele kell bújni jelmezébe minden alkalommal. Egy olyan jelmezbe, mely sokkal régebről maradt rá. Amiben előtte már generációk óta tettek ugyanazt, mint amit most ő. Nem ejthet könnyet, el kell rejtenie mindent, mit magában érez, és csak arra koncentrálhat, hogy a vörös köpenybe csavart kardjának hegyét célba juttassa a megfelelő pillanatban. Aki csak így lehet hős a külsőségek világban.

Melyik figura lennék hát én? Magamra öltöm ruhámat, úgy ahogy a fejemben magam előtt tartom aktuális életfelfogásom. Szerepet játszom, mit részben a hormonok, a társadalmi elvárások és a kor meghatároz. Mindezt egyetlen cél érdekében, hogy megtaláljam azt az egy személyt, melyhez tartozni szeretnék az Életnek nevezett előadás végéig. Ám az is lehet, hogy ez a vágy is csak olyan, mit magamra öltöttem.

Nem tudom, melyik figura lehetek én. Én nem tudhatom a helyes választ. Csak az aréna körül üvöltő közönség, vagy az acélbika, vagy a torreador.